

Slunečnice

Klaun

Nové letadlo

Z cyklu Snímání z kříže

Útěcha

Vydalo: Trenčianske osvetové stredisko v Trenčíne
v zriaďovateľskej pôsobnosti Trenčianskeho samosprávneho kraja
Tlač: Agentúra Pardon – TN, s. r. o. • Náklad: 100 kusov • apríl 2013

Trenčianske osvetové stredisko v Trenčíne
v zriaďovateľskej pôsobnosti
Trenčianskeho samosprávneho kraja
a Klub kultury Uherské Hradiště

František JANOUŠ

RETRO 70

ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE

Majáles

Karnevalový pohled

4. 4. – 7. 5. 2013

Výstavné priestory

Trenčianskeho samosprávneho kraja

FRANTIŠEK JANOŠ

Fotograf a organizátor se narodil 24. VI. 1934. V šedesátých a sedmdesátých letech minulého století výrazně ovlivňoval dění na úseku amatérské fotografie jak v regionu, tak v rámci celé republiky. Byl jedním ze zakladatelů Svazu českých fotografů, pracoval v jeho ústředním výboru. Byl dlouholetým předsedou Okresního poradního sboru pro amatérskou fotografii a členem Krajského poradního sboru, výrazně se podílel a podílí na kontaktech se slovenskými fotografi. V Uherském Brodě byl členem fotoklubu, stál u zrodu Černobílé galerie (dnešní Galerie Panský dům). Byl zakládajícím členem fotokupiny Impuls v Uherském Hradišti (Pilka, Titz, Jambrich, Hajdaj, Zatloukal). Zabýval se černobílou fotografií, dbal na klasické výrazové prostředky (kompozice, tonalita, světelná atmosféra). Do svých obrazů vnášel metaforická poselství, nutil k zamyšlení, ač si hrál s grafikou hudebních nástrojů nebo se symbolikou křížů a hrobů. Fotografoval reportážní portréty i krajinu. V době, kdy zanechal tvůrčí činnosti, se nadále podílí na organizační práci (výstavy, poroty apod.).

Miroslav Potyka

Stařec II

Důvěrný rozhovor

Z pouti II

Rozhovor

Z cyklu Stáři

Už od prvních setkání s fotografiemi Františka Janouše kdysi před lety mě napadá stručná charakteristika: fotograf s laskavým pohledem na svět.

Základem je tu poctivé řemeslo klasické černobílé fotografie, ale to podstatné je v pohledu a založení autora. Většina jeho snímků není jen zachycením podoby a tvaru, nezaujatou kopií reality. Přináší příběh, či jeho náznak, umocněný pohotovostí při zachycení okamžiku, gesta, výrazu – to vše v konečném výsledku dokonale zakomponované do plochy obrazu. A často nechybí kousek poezie nebo úsměvný pohled na drobné absurdity, které přináší život ve světě lidí nebo třeba věcí.

Příběhy a děje na jeho fotografiích jsou sice bezpochyby jedinečné, ale autor je ve svém podání jakýmsi zvláštním, těžko definovatelným způsobem zobecňuje a posouvá do nadčasové roviny. Využívá k tomu zkratku, metaforu, kontrasty světelné i významové. Janoušovy fotografie nejsou pouhým zaprášeným připomenutím zašlých časů, není to jen nostalgické konstatování: takoví jsme byli. Je to trvale platná výpověď: toto je člověk, toto jsme my, toto je náš život.

O technické stránce věci již byla řeč – a tady je snad trocha nostalgie na místě. Technické možnosti posledních dvaceti let zásadně změnily mnohé, nejen oblast fotografie. V té je pak důsledkem na jedné straně nebývalá masovost a s ní i jistá devalvace fotografického obrazu, na straně druhé dokonalost, mnohdy až přílišná, chladná a odcizená – to vše samozřejmě v zářivých barvách.

A tak se při procházení výstavami či listování magazínu občas vynoří otázka: kam se z toho všeho vytratil člověk? Proto se možná občas rádi vracíme – třeba k fotografiím Františka Janouše, člověk a člověčina na nich rozhodně nechybí.

Jan Tluka